

OVERWEGING: BIDDEN ALS LEVENSHOUDING...

DATUM : 20 oktober 2019

VOORGANGER: René Dinklo o.p.

EERSTE LEZING : Exodus 17, 8 - 13

EVANGELIE: Lucas 18, 1 – 8

Overweging

Beste mensen, zusters en broeders,

Wat denkt u als ik zo doe? (*voorganger heft handen enigszins zijwaarts omhoog*)

Misschien denkt u: 'René heeft een pilletje teveel geslikt en probeert te vliegen of misschien staat hij op het punt om aan een yogales te beginnen.'

Wat ik probeer te verbeelden is één van de negen gebedshoudingen van Dominicus. Het is het bidden met zijwaarts gestrekte en ietwat omhoog geheven armen. Een gebedshouding die Dominicus bijvoorbeeld innam om Engelse pelgrims te redden van een heuse verdrinkingsdood in een Franse rivier. Niet de lokale baywatch, maar het gebed bracht hun redding.

Deze typische gebedshouding van Dominicus deed me denken aan de gebedshouding van Mozes. Deze houding is open en omhoog gericht om als het ware zo dicht mogelijk bij God te geraken om zijn hulp af te smeken. Daarbij had Mozes nog de staf in handen die het volk moest herinneren aan de goede daden die hij dankzij God met die staf verricht had.

In het verhaal is er een duidelijke koppeling tussen de kracht die het kost om de armen en de staf omhoog geheven te houden en de kracht die het volk kan opbrengen om de Amalekieten te verslaan. Maar Mozes weet vol te houden want twee mensen ondersteunen hem. Mozes die eerder op het punt stond door zijn opstandig volk gestenigd te worden, wordt nu door zijn volk gesteund, ondersteund. De boodschap is duidelijk: eendracht en niet aflatend gebed leiden tot het verslaan van de Amalekieten.

In de gelijkenis van Jezus staat een weduwe centraal. In Jezus' tijd waren weduwen overgeleverd aan de willekeur van de goedgunstigheid van anderen. Ze hadden niets te vertellen en konden alleen maar hopen.

Liefdadigheid tegenover weduwen, meestal in één adem genoemd met wezen en vreemdelingen, was echter wèl door de Joodse wet voorgeschreven. Ze hadden er recht op maar feitelijk bleven het gunsten.

De assertieve weduwe kreeg te maken met een cynische rechter die niet naar haar wilde luisteren. Maar ze liet zich niet in de hoek drukken. Ze steunde op haar overtuiging dat ze God aan haar kant had. En ze ging net zolang door met vragen totdat de rechter haar recht verschafte.

De portee van het verhaal is dat God toch zeker recht verschafft als zijn uitverkorenen dag en nacht tot hem roepen indien zelfs de onrechtvaardige rechter uiteindelijk recht verschafft.

Mooi gezegd – hoor ik u denken - maar waar staan we zelf? Geloven we in de werking van het volhardend gebed?

Mensen die niet in God geloven, of wellicht ook cynisch ingestelde gelovigen kunnen gemakkelijk zeggen: 'Bidden dat heeft toch geen zin, daar begin ik niet aan of niet meer aan.' Maar aan de andere kant zal ik ook niet snel zeggen: 'Bidt maar desnoods tot je een ons weegt, vroeg of laat word je gebed verhoord.'

De meesten van ons zitten denk ik tussen vertrouwen en twijfel in.

We blijven bidden, maar: 'Wie is de God die luistert?' en 'Waar is die God?' en 'Wat gebeurt er in het gebed?'

We houden dus vast aan de waarde van het gebed, want het betekent iets voor ons. Maar wat is dan die betekenis?

Ik durf te beweren dat we in ieder geval niet – of niet meer – geloven in de kinderlijke voorstelling dat God ergens in de eeuwigheid de administratie bijhoudt en dat Hij de vraag van de biddende registreert en zijn dienaren opdracht geeft om het gebed te verhoren.

Zou het misschien wel als volgt kunnen zijn?

In het gebed plaatsen we ons leven in het licht van God. In het gebed scheppen we ruimte voor de eeuwigheid. Het gebed verlost ons uit ons isolement. In het gebed beseffen dat er zoveel meer is dan de zorgen die we naar voren brengen. Het gebed tilt ons boven onszelf uit, het verbreedt ons zicht, geeft perspectief.

Herkennen we dit?

God vinkt onze wensenlijstjes niet af alsof Hij een supermens is, maar in Zijn licht, in de eeuwigheid en in het vertrouwen op een liefde die ons te boven gaat, weten we dat zijn oneindigheid ons omvat.

In het gebed verandert de biddende mens, veranderen wij. We ontvangen het vertrouwen dat we door Hem gedragen worden. We geloven dat wij niet uit zijn hand vallen en dat God er is in al wat ons overkomt, in vreugde en verdriet.

De Amalekieten die wij in ons leven kunnen tegenkomen en die tegen ons strijden, hebben in dat perspectief niet het laatste woord. Wie dat gelooft, vindt kracht en vertrouwen en perspectief, zelfs over de dood heen. En wie weet staan er zelfs mensen op om gebeden concreet te verhoren alsof ze handen zijn van God of went een bepaalde situatie zich ineens toch ten goede.

De ruimte die God biedt, geeft lucht en scheidt leven. Het verandert ons, opent ons voor een diepere werkelijkheid.

Bidden wordt zo geen activiteit die we een paar keer per dag uitvoeren, maar bidden wordt een levenshouding: bidden wordt leven en leven wordt bidden. Ons leven wordt daarmee een aanhoudend gebed.

Het is een leven zoals geleefd door Dominicus de Guzman, de stichter van de Orde der dominicanen, door Mozes, door de weduwe uit de gelijkenis en vele anderen.

Dat hun aanhoudend gebed onze levenshouding mag worden.

Amen.